

Cine sînt „ei”? Da, ați ghicit! Sînt fotbaliști. Fotbaliști de ieri și de azi; unii celebri, unii mai puțin cunoscuți. Ca la fiecare sfîrșit de an, clipele destăinuirilor sînt, parcă, mai la îndemînă. Le facem și noi loc, în cele ce urmează, prin glasul preopinienților însăși sau a celor foarte apropiați lor: mame, soții, copii.

FIRE NEVĂZUTE

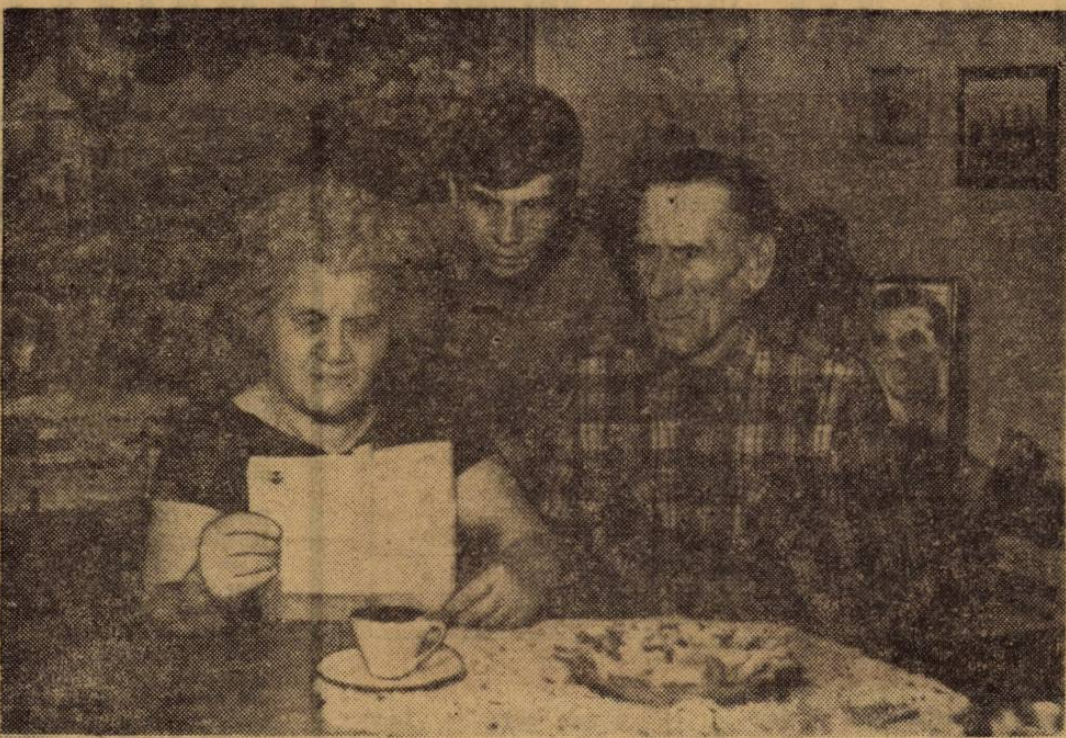
O frîntură din gîndurile cu care vă veți întîlni în această pagină e dedicată, prin ceea ce reprezintă interlocutorul nostru, jucătorilor care — cu ani și ani în urmă — au menținut fiacărui pasiunii pentru fotbal, aflat la începuturile lui. L-am ales pe unul dintre cei mai vechi titulari ai Universității Cluj, pe Nicolae David, pentru că în anul care vine, tradiționalul club din orașul de pe malurile Someșului atinge o jumătate de veac de existență. Ii dedicăm deci această avâncronică...

Mijlocul din anul 1925-1940 al lui „U”, deține — după Mircea Luca — recordul prezenței în echipa studenților clujești. Nicolae David n-a acceptat urmele anilor. Nici un kilogram în plus — realizare aproape unică la sportivi de performanță ieșiți din arenă — față de greutatea din anii fotbalului activ; nici o scădere a vioiciunii ochilor; o tinerească vigoare face din Nicolae David un antrenant convorbitor. Fiecare subiect din lunga lui activitate de om al crampoanelor, al sîturilor de la distanță și, mai ales, al unei nemărginite dragoste de echipă îl exaltează pur și simplu. Și ce bucurie mai mare poți să ai, văzînd cum însuleșirea e totdeauna mai puternică de cît melancolia, la un vechi sportiv care — atunci cînd clubul a avut nevoie de el — a răspuns „prezent!” spre a se reîntoarce la treburile lui cînd a considerat că nu mai e util, dar fiind gata la orice nouă chemare. Iată de ce, din multe fapte frumoase de care am aflat, discutînd cu vechiul fotbalist clujean, am reținut pentru pagina noastră această mărturisire în care e vorba de pasiunea pentru echipă și de un Revelion mai puțin obișnuit...

„Pe noi ne-au legat totdeauna la „U” niște fire nevăzute. Care nu se rupeau niciodată. Erau amicitia fără rezerve, sinceră, totală, dintre noi toți; și mai era o pasiune dezințersată pentru sport care, iarăși, nu cunoștea condiții și pretenții. E marea explicație a dăinuirii peste ani a fotbalului, peste ani cînd împrejurările în care erai obligat să-l practici, n-ar multumii cred, acum, nici măcar o echipă din campionatul orașenesc. Mă întrebați de vreun Revelion făcut împreună. Nu. N-am realizat vreodată așa ceva. Noi nu eram dădăciți ca acum. Toamna, la ultimul meci, ne spuneam un ultim „la revedere” general. Și cînd veneau primele semne de primăvară auzeam și de semnalul de readunare. Nu știu ca la primul antrenament de reluare a sezonului să fi lipsit vreodată cineva. Fără ca să fi existat la club măcar o modestă hîrtie de convocare. Dar, știți, ne anunțau acele nevăzute fire...”

— ef. l. —

ÎN AȘTEPTAREA LUI... NUNWEILLER VIII!

O nouă scrisoare de la Nelu. Părinții săi și Nunweiller... VII, mezinul familiei, primesc bucuroși veștile bune sosite de la Istanbul

Primul revelion pe care familia Nunweiller nu îl sărbătorește în pleni ei! Dar, deși Nelu se va afla pe malurile Bostorului iar Radu pe fîrmurile Mediteranei, ei vor fi prezenți în gîndurile celorlalți, în clinchetul paharelor cu șampanie, însoțite de urările de fericire și sănătate ce se rostesc la cumpăna nopții, în casa părintească.

Și oricît s-a străduit reporterul să obțină opiniile separate ale primilor Nunweiller, Rozina și Iohan, despre flăcăii lor, i-a fost imposibil. De ce? Pentru simplul motiv că pentru acești oameni, trecuți de mult de prima tinerețe, tinerețea debordantă a copiilor lor la care se adaugă cea a nepoților, le umple inimile și casa, îi bucură deopotrivă pe amîndoi.

— Și această tinerețe constituie cea mai mare bucurie a noastră, a părinților, ne spune mama celor „7 magnifici”. Iar în acest an a reanimat marea noastră dorință de a mai trăi cîva timp lingă un vîstar care să ducă mai departe numele Nunweiller. Avem deja două nepoate (fetița lui Costică, primul dintre frați, este jucătoare de tenis și singura sportivă din familie care nu joacă la Dinamo...), dar nici un nepot. Sperăm însă, ca prin februarie '69, Lică să devină tatăl unui viitor fotbalist... Oricum însă, acest

ultim membru al familiei noastre ne va mai alina din dorul pe care îl resimțim pentru cei aflați departe de noi, Nelu și Lică.

— Desigur că din tola cu bucurii a anului care s-a scurs, ne spune „capul familiei”, n-au lipsit scrisorile săptămînale ale lui Nelu, pe care-l așteptăm să-și petreacă concediul în țară, după 15 ianuarie. De aceea, a și trebuit să amînăm pînă atunci tradiționala trecere anuală în revistă a „echipei” noastre familiale! Ne putem mîndri însă, de pe acum, cu aprecierile laudative la adresa comportării lui Nelu la Fenerbahce, unde trăiește acum a doua tinerețe în fotbal, constanța și abnegația lui Lică pe melașurile natale, moldovenești, „redescoperirea” talentului lui Radu și, revenirea lui în națională, succesele la învățătură ale lui Victor (student anul III la A.S.E.) și Edy (elev clasa a X-a)...

— ...și sperăm că pînă ce Edy (Nunweiller VII, junior la Dinamo — n.n.) va deveni și el internațional, Nunweiller VIII, flăcăul mult așteptat de Lică și noi toți, va deveni și el pitic la Dinamo! — adaugă doamna Nunweiller, permanent aflată cu gîndul la nepoți și... fotbal.

„Cine o îi spus, oare, că fotbalul nu este agreat de femei?”

— p. sl. —

NE VOM REÎNTÎLNI CU APOLZAN?

Pe Gabriel îl interesează tot ce este nou în fotbal

Gabriel Apolzan: un adolescent blond, proporțional dezvoltat. Elev în clasa a XI-a la liceul „Mihail Sadoveanu” și fotbalist la juniorii clubului „Steaua” unde are ca antrenor pe Romeo Cătană și Gh. Stănculescu. Poartă un nume care apasă greu pe umerii săi: al celui ce-a ilustrat o epocă în fotbalul nostru — Al. Apolzan — fost stoper al echipei C.C.A. — în perioada ei de glorie (1950-1958) și permanent selecționat în echipa României în tot acest timp.

Primele amintiri ale lui Gaby se leagă, deci, în mod firesc, de fotbal și de tatăl său: înapoierea acestuia, în 1956, de la Bel-

grad, cu echipa sa de club, si-nomină cu „naționala” după victoria asupra reprezentativei Iugoslaviei (1-0)... Copilul de 5 ani a fost dus din brațe în brațe pînă la vagonul ce-l aducea pe „victoriosi”. La înapoiere, el n-a mai ajuns în brațele mamei sale, căci se pierduse în mulțimea ce ovaciona frenetic pe cei ce ridicaseră prestigiul fotbalului românesc...

A doua amintire: spectator, alături de tatăl său (accidentat) în tribunele stadionului „23 August”, cînd C.C.A., jucînd excepțional, a obținut acel — ecrasant — 5-1 în fața lui Luton Town.

„Am dorit, de mic copil, să calc pe urmele tatălui meu. Am început să joc de la 7 ani, deoarece terenul de fotbal era în pragul locuinței noastre. Un timp, nu mă stabilizasem pe un anumit post. Pînă în cele din urmă, am preferat locul de fundaș central — pe care s-a consacrat și tatăl meu...”

„Vîsul meu de totdeauna a fost să joc la juniorii clubului Steaua și să cîștigăm campionatul la această categorie. În 1963 am reușit să ating ambele obiective.

Gabriel Apolzan primește îndrumări de la fotbalistul Al. Apolzan?

„Da, și încă destul de multe și de imperative... Tata, antrenor la „Centrul de copii” al clubului Steaua, urmărește să-mi dezvolte viteza, să-mi perfecționez „atacul la om”, să fiu mereu pe fază...”

Pe această temă, n-avem de loc probleme. Diferențele apar atunci cînd facem pronosticuri pentru diferite competiții internaționale. De pildă, la campionatul european inter-țări, eu susțineam că Italia își va adjudeca trofeul. Tata credea în izbînda Iugoslaviei. Am pariat amîndoi... După un prim meci, nedecis, iată că a învins Italia și, odată cu această victorie, am cîștigat și eu primul pariu încheiat cu tatăl meu...

Acum aș vrea să fac un pariu care înseamnă o dorință: că

Steaua va reveni, în turul campionatului pe primele 3 locuri, adică acolo unde trebuie s-o împingă reprezentativii ei trecut, totală dăruire a jucătorilor și infuzia puternică de energie nouă a tinereții, gen Tătaru II, Iordănescu etc...”

„In acest „etc.”, nu vom întîlni — în anul care vine — și pe adolescentul acesta blond? Pe Apolzan II?”

GH. NERTEA

GH. N.

Întîlnire pe scara avionului și soții Voinea

ÎN AER ȘI PE PĂMÎNT

Pentru cel mai mult dintre noi, așteptarea unui avion pe aeroportul Băneasa e un veritabil eveniment. Dar sînt unii pentru care acest eveniment reprezintă aproape obișnuitul. În grupul acesta întîlnim și pe Florea Voinea, centrul atacant al echipei Steaua, pentru care uriașa sală de așteptare a aeroportului a devenit un loc, și la propria și la figurat, familiar. De ce? Pentru că Voinea se așteaptă totdeauna aici, spre a aștepta pe soția sa, Camelia Voinea, stewardesă a TAROM-ului. L-am însoțit pe Florică în unul din aceste drumuri, dar scopul nu era acela al unei plimbări în compania internaționalului nostru, ci acela de a cunoaște părerea unei soții a unui fotbalist cunoscut despre viața sa de familie, iară a ocoli însă... fotbalul. Am intervenit în clipa cînd cei doi soți părăseau aerogara și, astfel, am aflat cîteva din gîndurile Cameliei Voinea:

„Pentru mine emoțiile unui joc încep odată cu ale lui Florică. Știu cît îl consumă nereușitele, trăiesc alături de el regretele înfrîngerilor, ale partidelor slabe. Caut mereu să-i redau încrederea. Moralul său a suferit dese avarii în ultima perioadă de timp. Sînt convinsă, însă, că va reuși să depășească acest moment greu al lui și al echipei. Îmi amintesc cît de dezamăgit era după meciul cu Polonia de la Iași, din anul acesta. În timpul plimbării făcîndu-mi se oarecum rămină sub chingile nemulțumirilor. Și supărarea nu l-a părăsit o bună bucată de timp.”

Acum, la finele anului 1968, Camelia Voinea, își deapănă, în amintirilor, legăturile de dorințe pentru anul care vine.

„Bucuria mea cea mai mare ar fi să-l văd pe Florică jucînd așa cum știe, cum poate, așa cum juca cînd l-am cunoscut eu. Sînt convinsă că va reuși. Apoi, îmi doresc să fiu în echipajul avionului care va aduce, victorioasă, echipa națională de la Atena. Și, ca o compensație pentru neplăcutele surprize ale campionatului, Steaua să ajungă pentru a noua oară proprietara „Cupei României”. Nu sînt prea pretentioasă, nu?”

Credeam că subiectul fotbal a fost părăsit. Mă înșelam. Abia terminase mica sa confesiune și Camelia Voinea se adresează soțului său: „Sper că n-ai uitat să cumperi globul acela cu o minge de fotbal pentru pomul nostru! Eu am avut grijă de macheta avionului TAROM, ca s-o pun alături.”